

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3To/91/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3212010170
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 01. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Vranka
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3212010170.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu JUDr. Rastislava Vranku a sudcov JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a JUDr. Dušana Krč-Šeberu v trestnej veci proti obžalovanému D. A. pre zločin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. j/ Tr. zák. prejednal na verejnom zasadnutí dňa 20. januára 2016 odvolanie obžalovaného D. A. a prokurátora Okresnej prokuratúry v Bánovciach nad Bebravou v neprospech obžalovaného podané proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 04. júna 2015, sp. zn. 2T/81/2012 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolania obžalovaného D. A. a prokurátora z a m i e t a j ú, pretože nie sú dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 04. júna 2015, sp. zn. 2T/81/2012, bol obžalovaný D. A. uznaný za vinného zo zločinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. j/ Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

pod vplyvom alkoholu dňa 22.12.2011 o 15.25 hod. v T. nad T., Q. cesta č. XXXX/XX na parkovisku pred budovou prevádzky H. P. - Kolená Transport neposlúchol viaceré výzvy uniformovaných príslušníkov Obvodného oddelenia PZ Bánovce nad Bebravou, a to npráp. H. A. a stržm. H. B. a uniformovaných príslušníkov Okresného dopravného inšpektorátu Bánovce nad Bebravou, a to npor. E. R. a ppor. D. D., aby zotrval na mieste a upustil od protiprávneho konania, na čo D. A. kričal na policajtov "vy kokoti zelení, vyjebanci, vy kurvy zelené policajtské," ppor. D. D. povedal "mám ti najebať?" a kolenom ho kopol do rozkroku a slabiny, následne bol opäť policajtmí upozornený, aby upustil od svojho protiprávneho konania, na čo udrel dlaňou ppor. D. D. do oblasti ramena a následne npor. E. R. udrel päťou do nosa a rukou do pravej časti čela a natrhol mu vrecko na ľavej strane služobnej rovnošaty, ďalej npráp. H. A. udrel rukou do ľavej lícnej kosti a kládol aktívny odpor tým spôsobom, že kopal nohami a udieral rukami, až potom sa policajtom D. A. podarilo spacifikovať a nasadiť mu putá, kde v služobnom vozidle sa snažil nohami kopnúť stržm. H. B., pričom zranenie ppor. D. D., npor. E. R. a npráp. H. A. si vyžiadalo jednorazové lekárske ošetrenie,

Za tento trestný čin bol obžalovaný D. A. odsúdený podľa § 323 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 38 ods.2 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 3 roky, výkon ktorého bol obžalovanému podľa § 49 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. a § 51 ods. 1, 2 Tr. zák. podmienenčne odložený na skúšobnú dobu 3 roky so súčasne uloženým probačným dohľadom nad jeho správaním v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 51 ods. 4 písm. e/ Tr.zák. bola obžalovanému uložená povinnosť osobne sa ospravedlniť poškodeným D. D., E. R. a H. A..

Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. bol poškodený E. R. s nárokom na náhradu škody odkázaný na občianske súdne konanie.

Citovaný rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože ho v zákonnej 15 dňovej lehote včas podanými odvolaniami napadli obžalovaný D. A. pre nesprávnosť výrokov o vine a treste a prokurátor v neprospech obžalovaného pre nesprávnosť výroku o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu.

Obžalovaný D. A. v písomnom odôvodnení odvolania, ktoré podal sám v rozsahu 340 strán a rozdelenom na dve časti (v písomnej forme i na CD nosiči, z toho jedna časť má 181 strán a druhá 159 strán, ktoré boli doručené na vyjadrenie aj Krajskej prokuratúre v Trenčíne) i prostredníctvom obhajcu, namietal správnosť napadnutého rozsudku vo výrokoch o vine a treste. Poukázal na to, že v posudzovanej veci bolo síce vykonané rozsiahle dokazovanie, čomu zodpovedá aj rozsah písomného vyhotovenia napadnutého rozsudku, napriek tomu však práve v odôvodnení podľa jeho názoru absentuje presvedčivá argumentácia okresného súdu o tom, prečo sa dôsledne neaplikovali viaceré základné zásady trestného procesu.

Namietal, že v odôvodnení rozsudku sa neuvádzajú z hľadiska jeho obhajoby významné časti jednotlivých dôkazov a preto sa okresný súd s nimi nemusel pri hodnotení vypoariadať. Uviedol, že v konaní poukazoval na rozpory vo výpovediach poškodených, avšak prvostupňový súd sa dostatočne nezaoberal otázkou vierohodnosti ich výpovedí a argumentačne sa nevysporiadal s rozpormi, ktoré v ich výpovediach sú a vierohodnosť ktorých výpovedí poškodených osôb opätovne namietal. V tejto súvislosti poukazoval osobitne napr. na časť výpovede poškodeného D. D., keď tvrdil, že v čase príchodu hliadky obžalovaný mal vykrikovať, čo je podľa neho v rozpore s obsahom výpovede svedkov Q. R., C. P. a H. P., ktorí negovali toto správanie obžalovaného obsahom ich výpovedí zo dňa 18.4.2012 a potvrdili, že obžalovaný bol pokojný a nič nekričal v čase, kedy hliadka prišla na miesto. Nepravdivosť výpovedí poškodeného D. D. je podľa názoru obžalovaného daná aj tým, že tento svedok tvrdil, že išiel s obžalovaným spolu s ďalším policajtom - E. R. výťahom na nádvorie von, pričom však svedok C. P. v rámci priestupkového spisu, ako aj vo výpovedi na súde uviedol, že „hore“ zostal jeden policajt - E. R. a dole vo výťahu išiel spolu s obžalovaným druhý policajt - D. D., čo potvrdil aj svedok C. P. pri výpovedi v priestupkovom spise.

O nevierohodnosti a vykonštruovanosti svedeckej výpovede poškodeného D. D. svedčí podľa názoru obžalovaného aj tá časť jeho výpovede, kde uviedol, že po kopnutí mu malo hučať v hlave, kde toto v prvotných výpovediach v prípravnom konaní neuvádzal, pričom spojitosť kopnutia do rozkroku s bolesťou hlavy podľa obžalovaného nie je reálna. Rozpor svedeckej výpovede poškodeného D. D. je podľa obžalovaného aj s obsahom svedeckej výpovede poškodeného H. A. zo dňa 20.2.2014, keď tento svedok uviedol, že obžalovaný ho chytil a s kolenom mu dal do brucha“. Poukazoval tiež na to, že zranenia prezentované poškodeným D. D. sú podľa názoru obžalovaného v rozpore so záznamom z lekárskeho ošetrenia z kritického dňa z chirurgického oddelenia. Podľa názoru obžalovaného poškodený D. D. taktiež aj samotnými rozpormi len v rámci svojich výpovedí ohľadne času nástupu bolesti, preukazuje ich nevierohodnosť, keď vo výpovedi zo dňa 12.1.2012 uvádzal, že bolesti mal hneď po kopnutí a pri následných výsluchoch už uviedol, že bolesti začali večer, pričom zásadnú zmenu tejto informácie upravil až po otázke obhajoby, ako je možné, že zakročoval proti obžalovanému, keď mal mať bolesti. Podľa názoru obžalovaného o jeho účelovom a nepravdivom obvinení svedčí aj to, že poškodený D. D. predložil do spisu hneď na druhý deň po údajnom útoku lístok o práceneschopnosti s už vyznačenou dobou jej ukončenia, ktorého pravosť a zhodu s originálom overil vyšetrovateľ, pričom však len v ten deň začal poškodený s tzv. maródkou a dané tlačivo sa vystavuje až v deň ukončenia práceneschopnosti. Za nevierohodný považoval aj postup vypísania dokladu o práceneschopnosti poškodeného a jeho výpoveď v časti, keď uviedol, že v noci ho začalo bolieť brucho a preto išiel ráno za obvodným lekárom, ktorý ho vypísal. Podľa názoru obhajoby je zarážajúca poškodeným prezentovaná aktuálna bolesť brucha a nie genitálie a aj to, že v prípade údajného zranenia a bolesti, by obvodný lekár mal dožiadaním realizovať odborné vyšetrenia a až na ich základe vypísať práceneschopnosť.

Poukazoval ďalej aj na podľa neho dodatočnú zmenu výpovedí poškodených H. B. a H. A. motivovanú obžalovaným podaným trestným oznámením, ktorí najprv vypovedali, že potom, čo obžalovaný napadol D. D., pristúpili k obžalovanému, svedok H. A. chytil obžalovaného za ruku a po trestnom oznámení už na hlavnom pojednávaní vypovedali, že obžalovaný sám dobrovoľne ustúpil. Účelové výpovede poškodených a ich tendenčnosť je preukázaná podľa obžalovaného aj tým, že poškodený D. D. ohľadom vyznenia o jeho napadnutí obžalovaným uviedol, že potom, čo prišli E. R. a H. H. z hora z firmy,

týchto vyrozumel o tom, že bol obžalovaným napadnutý, kde na doplňujúcu otázku uviedol, že takéto vyrozumenie bolo na dvore, avšak svedok H. H. o tomto vyrozumení vypovedal v prípravnom konaní rozdielne, keď uviedol, že vyrozumení o napadnutí bol v čase, keď bol v služobnom motorovom vozidle. Svedok D. D. tiež uvádzal, že obžalovaný mal nadávať „vy kokoti zelení, vyjebanci“ a iné veci, avšak toto jeho vyjadrenie je podľa názoru obžalovaného negované výpoveďami ostatných policajtov.

Obžalovaný poukazoval aj na to, že podľa neho svedkovia potvrdili, že mal v ruke jednak mobilný telefón a v druhej ruke tašku z tvrdého plastu s pevnými hranami, ktorú mal kľúčovito držať ešte aj počas toho, ako sa mu snažili naložiť putá a považoval za pravdivé tvrdenie všetkých policajtov, že celý incident si nahrával na mobilný telefón, ktorý mu bol aj zaistený, avšak vyšetrovateľ túto skutočnosť podľa jeho názoru zamlčal, resp. nevyhodnotil a zmaril možnosť realizácie dôkazu prehratím videozáznamu a zabezpečením pre potreby trestného konania v jeho prospech. Nesúhlasil ani s konštatovaním okresného súdu v napadnutom rozsudku v tom smere, že neprodukoval dôkaz o tom, či vôbec bol realizovaný záznam alebo nie a v akom rozsahu, a tiež ani s jeho úvahou, že ak by došlo k vymazaniu, tak odborne zdatná osoba vie obnoviť dáta hoc aj dodatočne a čiastočne. Svoj nesúhlas odôvodňoval tým, že predložil vyhotovenú časť fotografie z videozáznamu, ktorý mu zostal vo vydanom zaistenom mobilnom telefóne, pričom zvyšok bol podľa neho zmazaný.

Podľa obžalovaného nesprávnosť vyhodnotenia dôkazov okresným súdom spočíva aj v tom, že súd prvého stupňa odkazuje v odôvodnení napadnutého rozsudku na výsluchy ním realizované na súde po zmene sudcu a prípadne ich konfrontuje s obsahom z prípravného konania, avšak podľa názoru obžalovaného tieto výpovede bolo nutné vyhodnotiť aj vo vzťahu k obsahu výpovedí tých istých osôb zrealizovaných v konaní na súde pred zákonným sudcom JUDr. R., ktoré nahrávky pre istotu predložil ako audio dôkaz.

Nestotožnil sa ani s argumentáciou súdu, že svedkovia si už na priebeh udalosti nepamätajú a túto považoval za účelovú výhovorku, lebo predtým, pri ich výsluchoch poukazoval na rozpory v ich výpovediach a použitou argumentáciou sa už pri opätovnom výsluchu vyhli možnosti ich vzájomného rozporu, pričom nevyhodnotením týchto výpovedí je podľa názoru obžalovaného celé konanie a rozhodnutie o vine poznačené vadou. Namietal ďalej, že svedkovia D. D., E. R. a H. B. nehlásili v aktuálnom čase svojmu nadriadenému použitie donucovacích prostriedkov, na čo sa on sťažoval, pričom boli za to potrestaní. Podľa obžalovaného pri zákroku polície nebola rešpektovaná dôstojnosť jeho osoby a došlo k jej priamej degradácii. Svedkovia - poškodení podľa jeho názoru rozporne opisovali ich údajné napadnutie, keď napr. svedok H. A. neuvádzal vo výpovediach 12.1.2012 a ani 23.12.2011 napadnutie D. D. do pleca. Oproti tomu existuje podľa názoru obžalovaného až nápadná a takmer absolútna zhodnosť úradných záznamov, ktoré mali písať policajti jednotlivo.

Obsah výpovedí je podľa neho prezentovaný skreslene, pričom však niektoré ich vyjadrenia vôbec, pričom nepravdivé a účelové tvrdenia sú podľa obžalovaného aj o vzniku jeho zranení počas pobytu na cele, kedy si mal zranenia spôsobiť sám. V skutočnosti mu zranenia podľa neho spôsobili poškodení a zranenia existovali už pred umiestnením do CPZ, čo podľa neho potvrdila aj svedkyňa P. i C. A.. Namietal tiež vierohodnosť tvrdenia vyšetrovateľa Ing. P. o tom, že v prípravnom konaní zapisoval výpovede doslovne, pretože je podľa obžalovaného spochybnené výpoveďou svedka U., ktorý poprel obsah svojich výpovedí zaznamenaných vyšetrovateľom.

Obžalovaný namietal spôsob hodnotenia svedeckých výpovedí P. i C., hoci títo svedkovia vypovedali podľa neho v jeho prospech a potvrdzovali, že bol bitý a kopaný policajtmi. Poukazoval tiež na to, že aj miesto spáchania skutku je uvádzané vo výpovediach svedkov rôzne, keď svedkyňa R. označila miesto pri schodišti a svedkovia C. P., C. a P. iné miesto. Hodnovernosť policajtmi predložených dôkazov je podľa obžalovaného spochybnená aj tým, že policajt A. bol v čase zhodnom s časom realizácie ohliadky miesta činu aj na lekárskom ošetrovaní, pričom existuje aj rozpor výpovedí svedkov R. a D., ktorí zhodne vypovedali, že ošetrovaní boli v NsP na prvom či druhom poschodí, ale svedok A. uviedol, že na prízemí, hoci majú potvrdenia od toho istého ošetrojúceho lekára. Namietal ďalej, že súd prvého stupňa tým, že odmietol vykonať ním navrhované dôkazy, resp. zamietol vykonanie ďalších dôkazov, podľa jeho názoru poznačil konanie vážnou vadou, odobral možnosť preukázať pravdivosť tvrdenia obhajoby ďalšími dôkazmi napr. zabezpečením výpisov hovorov z telefonných čísiel svedkov R., D., R., U. a A., aby sa preukázal čas ich vzájomnej komunikácie, čím by sa podľa neho pravdivosť jeho výpovede a ich klamstvo, pričom zároveň by tieto dôkazy priniesli odpoveď na otázku, prečo sa vlastne celý incident

odohral a spočíval podľa neho v tom, že v kancelárii firmy sa právom dožadoval zaplatenia náhrad, mal v ruke dôkazy o nelegálnosti konania a to bol podľa názoru obžalovaného prvotný dôvod, pre ktorý svedkyňa R. telefonovala manželovi.

Namietal, že súd prvého stupňa sa podľa jeho názoru nevysporiadal ani s obsahom ním predložených lekárskeho správ MUDr. Jančoviča, MUDr. Tvaroškovej a nálezu RTG, v ktorých sú popísané jeho zranenia i s ním predložených záznamov z CPZ o tom, že mal monokel pod okom a aj opuchnutý nos. Poukázal ďalej na to, že podľa jeho názoru existujú vážne pochybnosti o správnosti zisteného skutkového stavu a následného záveru o jeho vine, preto mal súd prvého stupňa podľa obžalovaného konštatovať existenciu vážnych pochybností o vine, pri rozhodovaní mal uplatniť jednu zo základných zásad a to in dubio pro reo a v konečnom dôsledku ho mal spod obžaloby oslobodiť, pretože sa nestal skutok, ktorý je predmetom obžaloby. Navrhol preto zrušiť napadnutý rozsudok v celom rozsahu a oslobodiť ho spod obžaloby. Zároveň navrhol odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietnuť.

Prokurátor v odvolaní podanom v neprospech obžalovaného namietal správnosť napadnutého rozsudku len vo výroku o treste odňatia slobody uloženom obžalovanému vo výmere 3 roky s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu 3 roky so súčasne uloženým probačným dohľadom nad jeho správaním v skúšobnej dobe, ktorý považoval za neprimerane mierny. Podľa názoru prokurátora súd prvého stupňa dostatočne neprihliadol na spôsob spáchania predmetného trestného činu, na jeho následok i na zavinenie obžalovaného, keď nezohľadnil, že obžalovaný opakovane a napriek viacerým upozorneniam uniformovaných príslušníkov polície neupustil od svojho protiprávneho konania, po slovných útokoch aj fyzicky napadol viacerých príslušníkov policajného zboru, pričom pri snahe o jeho spacifikovanie kládol aktívny odpor, kde najskôr udrel päťou do oblasti nosa poškodeného R. a rovnako udrel do oblasti ľavej líčnej kosti aj poškodeného A.. Výpoveďami prítomných svedkov bolo pritom preukázané agresívne správanie obžalovaného, ktorý bol v čase spáchania skutku pod vplyvom alkoholu a s poukazom na výpoveď znalca MUDr. Svetozára Drobu na hlavnom pojednávaní v tom smere, že obžalovaný inklinuje v stave ovplyvnenia alkoholom skôr k zvýšeniu dráždivosti, zvýšeniu iritability a aj zvýšeniu výbušnosti, by podľa prokurátora bolo namieste uvažovať aj o uložení obmedzenia v zmysle § 51 ods. 3 písm. b/ Tr. zák. spočívajúceho v zákaze požívania alkoholických nápojov a iných návykových látok. Z hľadiska naplnenia prvku individuálnej prevencie podľa názoru prokurátora nezohľadnil dostatočne ani doterajší život obžalovaného a najmä skutočnosť, že stíhaného skutku sa dopustil napriek tomu, že obdobného konania sa dopustil aj v minulosti, z čoho, aj napriek zahladeniu odsúdenia, podľa neho vyplýva, že obžalovaný má sklony k protispoločenskému správaniu násilného charakteru. Možnosť nápravy obžalovaného je preto podľa názoru prokurátora diskutabilná a preto u obžalovaného uloženie podmieneného trestu nespĺňa kritériá individuálnej prevencie. Súdom uložený trest podľa prokurátora nemôže pôsobiť na obžalovaného tak, aby v budúcnosti viedol riadny život, ani pôsobiť voči ostatným členom spoločnosti ako prvok generálnej prevencie, nie je spôsobilý pôsobiť tak, aby ostatných členov spoločnosti odradil od páchania trestných činov a nemôže podľa názoru prokurátora vyjadrovať ani morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Podľa jeho názoru v prípade obžalovaného iba výkon nepodmienečného trestu odňatia slobody bude spĺňať kritériá individuálnej a generálnej prevencie a bude dostatočným vyjadrením morálneho odsúdenia obžalovaného spoločnosťou. Navrhol preto podľa § 321 ods. 1 písm. e/ Tr. por. zrušiť napadnutý rozsudok vo výroku o treste a následne za použitia § 322 ods. 3 Tr. por. uložiť obžalovanému nepodmienečný trest odňatia slobody pri dolnej hranici trestnej sadzby so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia a súčasne navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolaní obžalovaného D. A. a prokurátora podľa § 316 ods. 1 Tr. por. a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., na podklade podaných odvolaní, ktoré mu spolu so spisom boli predložené dňa 26. októbra 2015, vykonal dňa 20. januára 2016 verejné zasadnutie a postupom podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých obžalovaným a prokurátorom napadnutých výrokov rozsudku, t. j. o vine a treste, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Uvedeným postupom zistil, že odvolania D. A. a prokurátora nie sú dôvodné. Nezistil pritom chyby, ktoré neboli odvolaniami vytykané a ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Po splnení prieskumnej povinnosti odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa vykonal kontradiktórnym spôsobom všetky potrebné dôkazy v rozsahu nevyhnutnom na objasnenie skutkového stavu veci a tieto správne vyhodnotil jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti tak, ako mu ukladajú ustanovenia § 2 ods. 10 a

12 Tr. por. a dospel ku správnym skutkovým zisteniam i právnym záverom. Súd prvého stupňa svoje skutkové zistenia správne oprel nielen o výpovede obžalovaného D. A. z hlavného pojednávania i z prípravného konania, ale predovšetkým o svedecké výpovede D. D., H. A., E. R., H. B., H. H., S. P., C. P., H. P., Q. R., D. R., C. C., D. H., O. P., I. E., O. C. a P., ako aj o zistenia a závery vyplývajúce zo znaleckých posudkov z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie psychiatria i psychológia i výpovedí znalcov MUDr. Svetozára Drobu a Mgr. Klaudie Šankovej na hlavnom pojednávaní a o listinné dôkazy, na ktoré v napadnutom rozsudku poukázal.

Svoje skutkové zistenia okresný súd v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr.por. podrobne, vecne správne a presvedčivo odôvodnil v napadnutom rozsudku a na ich podklade dôvodne neakceptoval obhajobné tvrdenia obžalovaného D. A. prezentované obžalovaným i jeho obhajcom, pretože boli v rozpore s ostatnými vo veci vykonanými dôkazmi, o vierohodnosti ktorých dôkazov nemal pochybnosti ani odvolací súd. Jeho rozhodnutie je založené na starostlivom vyhodnotení celého dokazovania a to spôsobom ako prikazuje ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. Úvahy a závery okresného súdu založené na zásadách logického konania a uvažovania sú vecne správne a odvolací súd sa s nimi stotožňuje.

V konaní, ktoré napadnutému rozsudku predchádzalo, postupoval okresný súd pri vykonávaní dôkazov a pri rozhodovaní vecne správne a v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku upravujúcimi konanie a rozhodovanie po podaní obžaloby pred súdom a v tomto smere krajský súd nezistil žiadne pochybenie. Obžalovanému bolo zákonným spôsobom riadne vznesené obvinenie a bola na neho podaná obžaloba, obžalovaný mal v konaní obhajcu a v celom konaní mal dostatočnú a opakovanú možnosť sa vyjadriť, pričom svoje obhajobné práva aj využil nadštandardným spôsobom, o čom svedčí obsah i rozsah spisového materiálu i rozsah dôvodov odvolania.

Z dôkazov vykonaných kontradiktórnym spôsobom v rozsahu potrebnom na rozhodnutie, vrátane obhajobných vyjadrení obžalovaného, je nepochybné, že 22.12.2011 bol obžalovaný na prevádzke firmy P. Transport, že bol pod vplyvom požitých alkoholických nápojov a mal konflikt s pracovníkmi tejto firmy, pre ktorý bola privolaná polícia a ktorý bol následne riešený aj v priestupkovom konaní zastavením konania z dôvodu, že skutok vo vzťahu k H. P. sa stal, ale nie je priestupkom. Z vykonaných dôkazov, na ktoré poukázal okresný súd (výpovede zasahujúcich policajtov, svedkov, lekárov, znalcov, listinné dôkazy) je rovnako jednoznačne preukázané, že skutok sa stal, že ho spáchal obžalovaný spôsobom uvedeným v napadnutom rozsudku a že vykazuje znaky zločinu útoku na verejného činiteľa, z ktorého bol uznaný za vinného.

Tvrdenie obžalovaného D. A., že všetky tieto dôkazy sú zmanipulované, nepravdivé a nesprávne hodnotené, nemá svoje opodstatnenie. V uvedenom smere správne postupoval už okresný súd. Z odôvodnenia rozsudku je dostatočne zrejmé, že v ňom v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. uviedol všetky podstatné skutočnosti a dôkazy, o ktoré oprel svoj záver o vine obžalovaného i ako sa vysporiadal s jeho obhajobou i navrhovanými dôkazmi.

Svedok je osoba, ktorá vypovedá o tom, čo videl, počul, ohmatal, ochutnal, cítil, teda o tom, čo vnímal vlastnými zmyslami. Na pravdivosť výpovede svedka však môže vplyvať viacero skutočností. Proces vytvárania svedeckej výpovede totiž prebieha v troch fázach: vnímanie určitej skutočnosti, jej zapamätanie si a schopnosť ju reprodukovať. V každej tejto fáze môže dôjsť k určitým posunom vo vnímaní, schopnosti zapamätať si určitú udalosť i v schopnosti ju reprodukovať. Vnímanie svedka môžu pritom ovplyvniť napr. chyby zraku, sluchu, vzdialenosť svedka od miesta udalosti, ale aj jeho nesústredenosť, vek, či iné okolnosti. Na zapamätanie si určitej udalosti má vplyv najmä dĺžka času, ktorá od udalosti uplynula, čo ovplyvňuje aj reprodukovanie tejto udalosti. Na svedeckú výpoveď má zaiste vplyv aj to, ak sa o udalosti všeobecne hovorí a svedok o nej počuje rôzne verzie, ktorými sú ovplyvnené aj jeho predstavy o tejto udalosti.

Skutok sa stal 22.12.2011, teda pred štyrmi rokmi, preto je pochopiteľné, že vo výpovediach svedkov z rokov 2011, 2012, 2013, 2014 i 2015 z prípravného konania i z hlavného pojednávania, teda z rôznych štádií trestného konania sú rozpory v opakovaných výpovediach tých istých svedkov i medzi výpoveďami rôznych svedkov navzájom, že svedkovia, vzhľadom na dĺžku času, ktorá od udalosti uplynula, si všetky podrobnosti z konkrétnej udalosti nepamätajú, tiež preto, že každá osoba svedka vypovedá o tom, čo vnímala a zapamätala si, pričom rôzne osoby tú istú udalosť vnímajú inak, všímajú si a považujú za dôležité rozdielne veci, okolnosti, skutočnosti (kto kde stál, čo mal oblečené, čo robil,

ako sa správal), navyše rozdielnosti vyplývajú aj z ich rozdielneho postavenia (pred obžalovaným ako útočníkom alebo za obžalovaným ako útočníkom). Pre záver o vine obžalovaného je však podstatné, že vo veci vypočutí svedkovia napriek rozporom, pritom v nepodstatných okolnostiach, či nepamätaniu si na niektoré podrobnosti, vo svojich výpovediach potvrdili a preukázali, pritom dostatočne zhodne, podstatné skutkové okolnosti a preto dôvodne okresný súd obhajobným tvrdeniam obžalovaného vo vzťahu k účelovosti a nepravdivosti výpovedí poškodených zasahujúcich policajtov neuveril a neakceptoval ich.

Z obsahu spisu a vykonaných dôkazov nie je preukázané, či a v akom rozsahu obžalovaný nahrával do mobilného telefónu priebeh zákroku vo firme P. alebo či len odfotoval určitú časť, najmä však nie je preukázané, že by orgány prípravné konania jeho záznam vymazali. V tomto smere išlo len o obhajobné tvrdenie obžalovaného, ktoré však, vzhľadom na obžalovaným predloženú len jednu fotografiu, pripúšťa aj iné možnosti a medzi nimi aj možnosť, že záznam v jemu nevyhovujúcej časti vymazal sám alebo ho nepredložil vo svoj neprospech, čomu nasvedčuje aj skutočnosť, že pokiaľ by z obžalovaným naznačovaných orgánov mal niekto vymazať jeho nepreukázaný záznam, tak by zrejme vymazal celý záznam, teda vrátane ním predloženej fotografie. Odvolacia námietka obžalovaného v uvedenom smere nebola preto dôvodná a odvolací súd ju neakceptoval.

Z ustanovenia § 277 ods. 5 Tr. por. je zrejme, že ak došlo k zmene samosudcu, musí sa hlavné pojednávanie vykonať znova; to neplatí, ak so zmenou samosudcu alebo zmenou v zložení senátu obžalovaný súhlasí. V konaní pred okresným súdom došlo ku zmene samosudcu, preto okresný súd (nový vo veci konajúci samosudca) postupoval v súlade so zákonom, keď vykonal celé dokazovanie na hlavnom pojednávaní znova a keď neprihliadal na dôkazy vykonané predchádzajúcou vo veci konajúcou samosudkyňou. Rovnako aj odvolacia námietka obžalovaného v uvedenom smere nebola preto dôvodná a odvolací súd ju neakceptoval.

Okolnosť, že aj obžalovaný, vzhľadom na svoje konanie, mohol utrpieť i utrpel pri zákroku policajtov, pri jeho spacificovaní a nakladaní do vozidla zranenia, že mu bola poskytnuté ošetrovanie, ktoré odmietol, neodôvodňuje záver o tom, že by žalovaný skutok nespáchal a ani jeho spáchanie nespochybňuje, ako sa mylne domnieval obžalovaný. V uvedenom smere na tieto jeho obhajobné tvrdenia správne neprihliadal už okresný súd.

Z obsahu odvolacích dôvodov obžalovaného vyplýva, že namieta správnosť hodnotenia dôkazov okresným súdom a domáha sa iného, pre neho priaznivejšieho hodnotenia vykonaných dôkazov, čo by bolo odôvodnené v prípade, ak by dôkazy okresný súd hodnotil skutočne v rozpore so skutočnosťou, s obsahom vo veci vykonaných dôkazov. V danom prípade však tomu tak nie je.

Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k rovnakým skutkovým zisteniam ako súd prvého stupňa, pretože dôkazy, ktoré vykonal okresný súd, na ktoré podrobne poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku a o vierohodnosti ktorých nie sú žiadne pochybnosti, vytvárajú ucelenú reťaz dôkazov, ktorými bolo jednoznačne a spoľahlivo preukázané, že sa žalovaný skutok stal a že ho spáchal obžalovaný D. A.. Vo vzťahu ku skutkovým zisteniam okresný súd vykonal všetky pre dané závery nevyhnutné dôkazy zákonom predpísaným spôsobom a vyvodil z nich logicky správne závery, vrátane vyhodnotenia obhajobných tvrdení obžalovaného. Odvolacie námietky obžalovaného v uvedenom smere neboli preto dôvodné, odvolací súd ich neakceptoval a vo vzťahu ku skutkovým zisteniam v podrobnostiach len poukazuje na vecne správne a podrobné odôvodnenie napadnutého rozsudku.

Vychádzajúc z takto správne zisteného skutkového stavu súd prvého stupňa preto nepochybil ani pri právnom posúdení konania obžalovaného D. A. ako zločinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. j/ Tr. zák., pričom svoje závery v tomto smere v napadnutom rozsudku tiež podrobne a zákonu zodpovedajúcim spôsobom odôvodnil. Odvolací súd dospel preto nielen k rovnakým skutkovým zisteniam, ale aj k rovnakým právnym záverom ako súd prvého stupňa. V tomto smere nezistil dôvody na zmenu napadnutého rozsudku v prospech obžalovaného, preto odvolacie námietky obžalovaného D. A. uvedené v jeho odvolaní vo vzťahu ku skutkovým zisteniam a k právnemu posúdeniu jeho konania nepovažoval za dôvodné a neakceptoval ich.

Po splnení prieskumnej povinnosti odvolací súd zistil, že okresný súd, vychádzajúc zo správne zisteného skutkového stavu a právnej kvalifikácie konania, nepochybil ani vo výroku o určení druhu trestu a jeho

výmere. Trest odňatia slobody uložený obžalovanému podľa § 323 ods. 2 Tr. zák. vo výmere 3 roky s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu 3 roky a so súčasne uloženým probačným dohľadom nad správaním obžalovaného v skúšobnej dobe postupom podľa § 49 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. a § 51 ods. 1, 2 Tr. zák., ako aj s povinnosťou osobne sa ospravedlniť poškodeným D. D., E. R. a H. A. uloženou obžalovanému podľa § 51 ods. 2 Tr.zák. s použitím § 51 ods. 4 písm. e/ Tr.zák., zodpovedá všetkým zákonným hľadiskám stanoveným pre jeho ukladanie v zmysle § 34 ods. 1, 4 Tr. zák., konkrétnej miere závažnosti spáchaného trestného činu vyplývajúcej z jeho povahy, zo spôsobu spáchania i z jeho následkov, ako aj dĺžke času, ktorá od skutku uplynula, pomerom obžalovaného a možnostiam jeho nápravy z hľadiska účelu trestu, jeho individuálnej i generálnej prevencie, pričom uložený trest je súčasne dostatočným vyjadrením morálneho odsúdenia obžalovaného spoločnosťou.

Odvolací súd teda nezistil žiadne zákonné dôvody ani na zmenu napadnutého rozsudku vo vzťahu k výrokom o treste odňatia slobody a o spôsobe jeho výkonu tak v prospech, ako aj v neprospech obžalovaného, preto v tomto smere odvolacie námietky obžalovaného D. A. a rovnako aj prokurátora nepovažoval za dôvodné a neakceptoval.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa rozhodol na základe náležite zisteného skutkového stavu veci a v súlade so zákonom, preto odvolania obžalovaného D. A. a prokurátora ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.